

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a cincea după Paști, a samarinencei

O, e mare dorul Meu după tine, popor al cuvântului Meu cel de azi! Mă țin după tine cu dorul Duhului Meu, tată, căci altfel Eu n-aș mai avea mângâiere de pe pământ, că de pe pământ este ceea ce Eu și cu Tatăl așteptăm în Duhul Sfânt, așteptăm demult, demult, iar dorul Ne este durerea și Ne este mângâierea.

Aștept cu dor prilej să stau cu tine la masă de cuvânt, și așteaptă cerul tot cuvântul Meu din mijlocul tău, de unde Eu, Domnul, vin și izvorăsc în zilele Mele cu tine cuvântul glasului Meu de peste tine ca să ieși tu și ca să ia tot cel ce crede când aude glasul Meu cel din mijlocul tău, poporul Meu. Îi este sete omului, mereu îi este sete, dar cine să-l povățuiască pe el de unde vine setea lui și cu ce s-ar ostoi ea în vremea căutării lui mereu, mereu după alin, după odihnă, după mângâiere, măi poporul Meu? În toată vremea are în el omul o căutare, o neodihnă, o așteptare, dar nimic nu-i poate fi lui îndeajuns, căci omul este sărac de Dumnezeu, sărac de viață, bietul de el. Se înșeală omul zi de zi cu dulceața cea păcătoasă a păcatului și cu minciuna deșertăciunii care trece odată cu omul, dar el scade în putere și nu crește, și îi rămâne mereu nădejdea și așteptarea, dorul după odihnă și după pace, căci nemângâierea și truda este soarta celui ce nu are pe Dumnezeu în dorul inimii lui și în duhul lui și în lucrarea lui.

E zi de aducere-aminte a întâlnirii Mele cu femeia samarineancă la fântâna lui Israel, zi despre care ucenicii Mei au lăsat scris în Evanghelia Mea cea de atunci. O, e zi cu dar de credință în ea și cu putere de pocăință și cu izvor de dor după Dumnezeu apoi, că mare a fost lucrarea Mea atunci pe pământ! M-am oprit la fântâna din Sihar, oraș samarinean. Plecasem din Iudeea spre Galileea, căci aveam de vindecat pe cineva de neam mare în Cana Galileii, aveam să așez încă un semn pentru credința celor din Cana, care Mi-au văzut la Ierusalim măreția Mea venind la praznic, și M-am dus la ei, căci în Iudeea, patria Mea, nu dădea să Mă creadă cineva, și am spus că proorocul nu este cinstit în patria lui, și M-au primit și M-au crezut samarinenii și galileenii și M-au luat în casa lor și Mi-au dat mângâiere, iar Eu le-am plătit lor cu iertarea păcatelor lor și cu vindecare și le-am dat apoi lucrarea credinței, mărturisirea Mea peste pământ la cei mici și la cei mari, până la cei ce stăteau pe scaune mari peste mulțimi, ca să le dea lor vestea despre Mesia, trimisul Cel de la Tatăl pe pământ în vremea aceea, așa cum era scris în prooroci despre venirea Mea.

M-am dus din Iudeea spre Galileea din pricina zarvei fariseilor asupra Mea și, trecând prin orașul Sihar, am stat pentru odihnit la fântâna lui Israel, și i-am cerut samarinencei care venise să scoată apă și i-am zis: *«Dă-Mi să beau!»,* căci eram ostenit, dar văzându-Mă ea iudeu după port, s-a umilit înaintea Mea, știind că iudeii nu se îngăduiesc cu samarinenii, și, grăind Eu cu ea ca să vadă ea în Mine pe Dumnezeu, Mi-a zis apoi: *«Doamne, Tu ești prooroc. Știu că vine Mesia, Care Se cheamă Hristos, și Acela ne va spune nouă toate!»,* și i-am spus ei: *«Eu sunt, Cel ce grăiesc cu tine!»,* și Mi-a lăsat ea găleata cu apă și s-a dus în cetate să le spună la toți să vină să Mă vadă, să-L vadă pe Mesia, și au venit, iar Eu n-am mai avut apoi răgaz să mănânc cele aduse de ucenici spre hrană, căci aveam să fac voia Tatălui, Care M-a trimis să săvârșesc lucrul Lui, și le-am spus ucenicilor: *«Iată, secerișul, iar cel ce seamănă primește plată și adună roade întru viața de veci, ca să se bucure împreună și cel ce seamănă și cel ce seceră»,* iar cei mulți din Samaria au spus și ei: *«Noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Hristos, Mântuitorul lumii»,* și au auzit aceasta ucenicii Mei.

O, copii purtători de Dumnezeu, așa este și cu această lucrare de cuvânt purtată de Mine pe umerii voștri mici, dar n-au păstrat-o toți cei cărora le-am dăruit-o prin voi, și din ei s-au ridicat și au dat spre duh de biciuire fețele voastre, așa cum Îmi făceau Mie în Iudeea fariseii și toți cei

ce n-au voit să creadă, luptând ei în fel și chip să-Mi caute vină, să se smintească și să nu creadă lucrarea Mea cea din mijlocul lor. O, așa pățesc cei care uită că sunt păcătoși și că au nevoie de Dumnezeu. Femeia cea de alt neam a știut pe Dumnezeu și a mărturisit zicând: *«Știm că vine Mesia, Care Se cheamă Hristos, și Acela ne va spune nouă toate»*, dar cei din casa Tatălui Meu n-au voit să știe nici după ce au văzut ei măreția Mea cea cu putere în mijlocul lor.

O, nu-i trebuie mult omului să greșească față de Dumnezeu ca să nu se îmbolnăvească el de duhul semeției și apoi de necredință și de ne iubire față de Dumnezeu și față de oameni. Cei plini de semeție și de măreție trecătoare și de scaune înalte în Israel, făceau aceștia tot ce puteau ca să Mă urască mulți în Iudeea, dar femeia samarineancă, cea cu care am vorbit la fântâna lui Israel, a făcut aceasta tot ce-a putut ca să Mă iubească samarinenii, ba ea a și murit apoi pentru dragostea Mea. Avea ea destule păcate, dar n-avea duhul semeției această femeie, căci păcatele o muștrău în ea însăși, chiar dacă nu avea ea putere asupra lor ca să le stea împotriva în însuși trupul ei, căci sarcina păcatelor este grea, și de aceea omul are teamă în el, dar cine să-i spună lui aceasta și să-i dea dezrobirea? Cei ce s-au smintit întru Mine în Iudeea, așa au voit ei să facă dacă nu s-au uitat la păcatele lor așa cum a făcut femeia samarineancă la întâlnirea ei cu Mine, dar cine să le spună celor semeți păcatul semeției lor?

O, fiilor creșcuți cu cuvântul cel din cer, cel ce se dă mai bun și mai drept decât altul, acela este plin de semeție și batjocorește și înjosește și învinuiește și defaimă și viclenește cu limba sa asupra aproapelui său, dar cel smerit pentru păcat ridică glas spre cer și spune cu durere: *«Adu-Ți aminte, Doamne, de milele Tale, că din veac sunt, și nu pomeni păcatele mele cele cu știință și cu neștiință lucrate, și pentru numele Tău mare pomeneste-mă Tu după bunătatea Ta și curăță păcatul meu, că mult este. Caută spre mine, că părăsit și sărac sunt, iar necazurile inimii mele s-au înmulțit, dar vezi smerenia mea și mă iartă, Doamne, și păzește sufletul meu, că în Tine nădăjduiesc eu!»*. O, așa să fii tu înaintea Mea și înaintea semenilor tăi, poporul Meu, căci smerenia îl înalță pe om și Îl milostivește pe Domnul spre el, așa cum samarinei i-am ieșit Eu în cale la fântână și M-am descoperit ei pentru smerenia inimii ei, căci ea își vedea păcatele și din greu și le purta, dar am venit Mântuitor în calea ei și i-am dat despovărarea, i-am dat apa milostivirii și apoi duhul mărturisirii ca să aibă de lucru, ca să nu mai aibă vreme pentru ea, ci pentru Dumnezeu și pentru mărturisirea Lui peste pământ, o, și mult norod s-a sculat spre Mine prin această mărturisitoare de Hristos, și toată casa ei s-a dat Mie jertfă de credință și de iubire înaintea celor necredincioși și prigonitori credincioșilor Mei.

O, spune tu poporului Meu, muceniță mare a numelui Meu, spune tu cuvânt de credință, cuvânt de umilință pentru cei ce te vor auzi prin venirea Mea cu sfinții azi pe pământ. Amin.

— *Le spun, o, le spun tuturor, le spun, Doamne, că Tu ești Mântuitorul sufletului meu și al casei mele și al cetății mele, peste care eu Te-am mărturisit în ziua când Te-am întâlnit la fântâna lui Israel. Îi îndemn să se roage cu dor și cu durere pentru iertarea păcatelor lor, pentru smerenia lor înaintea Ta, și să spună toți ca împăratul David: «Inimă curată zidește întru mine, Doamne, și duh neșovăielnic înnoiește întru cele dinăuntru ale mele, că Ție Unuia am greșit, și ceea ce este rău înaintea ochilor Tăi aceea am făcut, dar fiindcă iubești adevărul înăuntrul omului, fă-mă întru ascuns să cunosc înțelepciunea și stropește-mă cu isop, și mă voi curăți, și dă-mi prilej de bucurie ca să se bucure oasele mele, pe care Tu le-ai zdrobit, și ascunde fața Ta de către păcatele mele și șterge-le, Doamne, și dă-mi bucuria mântuirii Tale și deschide gura mea ca să vestească lauda Ta, căci Ție nu-Ți plac jertfele, ci duhul umilit și inima înfrântă și smerită, Doamne, și apoi învăța-vor de la mine căile Tale cei ce lucrează fărădelegea, și cei mult păcătoși se vor întoarce la Tine de la păcatele lor»*.

O, n-am alt cuvânt să spun în ziua mea de pomenire cu Tine la fântâna lui Israel, Mântuitorul meu. Îi îndemn pe toți la credință neșovăielnică, dar credința este cea care nu cade niciodată, ca și dragostea, Doamne.

O, iubii din răspuțeri lucrarea smereniei înăuntru și în afara voastră, fii trudiți pentru Domnul Mântuitorul în zilele acestea, când El vine și stă cu voi și Se dă celor ce vin spre credință la glasul Lui din mijlocul vostru! Vine Mesia și vă învață toate, așa cum a spus El că vine! Se uită sfinții la voi și văd împlinirea acestei Scripturi a Domnului cu voi, dar ce puțină credință este pe pământ, ce mari sunt burțile și fălcile celor ce stau pe scaune de biserică peste gloate nemângâiate și nehrănite! Vine Mesia și vă învață toate! Dați tuturor ceea ce aveți de la El, căci Duhul nu este cu măsură! Vine Mesia, vestiți-L și fiți vestitori, căci secerișul este mult, iar cel ce seceră primește plată și adună roade spre viața veșnică, ca să se bucure împreună și cel ce seamănă și cel ce seceră, căci în aceasta se adevărește cuvântul că unul este semănătorul și altul secerătorul, iar secerișul este mult și holdele s-au copt. Vine Mesia! O, vino, Doamne, și dă-le celor ce Te-au dorit și celor ce Te doresc, dă-le lor plata duhului mărturisirii numelui Tău! Vine Mesia! Iată cât vii de mult și de mare, o, Doamne! Să se trezească cei ce nu stau întru întâmpinarea Ta, o, Doamne! Vine Mesia! Ieșiți la fântână, căci El este lângă ea și vă așteaptă să Se împartă vouă și să ierte Domnul păcatele voastre! Amin.

— O, vin și iar vin, și vin cu sfinții Mei și cu mărturisitorii Mei, care s-au pus pe altar cu iubirea lor cea pentru Mine. Vine Mesia! Și iată-Mă cât vin! Cei de pe pământ s-au făcut iudei cu iubirea și cu credința și n-au vreme pentru lucrarea Mea cea de la Tatăl, cu care vin pe pământ mereu ca s-o săvârșesc, și te-am născut din ea pe tine, popor al nașterii de sus, acum, când Eu vin pe pământ ca să plinesc înaintea Tatălui Scriptura nașterii din nou a lumii, și grăiesc cu tine acestea toate ale Mele, căci vin la tine și te învăț toate, o, poporul Meu, așa cum Eu, Domnul, acum două mii de ani am lăsat scris că voi veni și că voi fi Învățătorul și toate îi voi învăța pe cei ce în duh și în adevăr Mă vor cunoaște și-Mi vor deschide ca să le dau lor, ca să cinez cu ei. Amin.

O, popor de la izvor, ai oaspeți cerești la fântână. Ai în mijlocul tău fântâna al cărei înger dat de Mine este samarineanca cea pomenită azi în cer și pe pământ pentru întâlnirea Mea cu ea la fântâna lui Israel. Poposește sărbătoare cerească în grădinile Mele cu tine, fiule. O, deschide ochii și vezi, tată, că iar și iar te chem, cu multă cuminenie să pui spre rodire măreață ochiul credinței, ochiul care trece hotarul și are vederea nevăzutelor lui Dumnezeu, care așteaptă la hotar, așteaptă pe poporul credincios, care să deschidă slavei Domnului și să Se vadă Domnul, așa cum pe muntele Tabor M-am arătat Eu ucenicilor Mei cu slava Mea cea de la Tatăl. Amin.

O, fiilor, hrăniți-vă cu duhul sfinților și cu credința lor și cu căldura lor cea pentru Mine, că mult iubesc ei părtășia lor cu voi și a voastră cu ei! O, fiți vrednici de dragostea Mea și a lor, fiilor! Amin, amin, amin.

9/22 mai 2011